

opusdei.org

Carta do Prelado (xuño de 2015)

O Prelado continúa as súas reflexións sobre a vida familiar. Neste mes, detense na consideración do coidado material do fogar e do bo clima en familia, onde é posible "un auténtico diálogo contemplativo"

08-06-2015

Queridísimos: que Jesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Recibo as vosas cartas, nas que me contades tantas " cousas estupendas"; tamén me falades das romarías, ás que me uno cada día; e, ao ler os detalles concretos, acompañovos a visitar á Nai de Deus e Nai nosa.

Con inmensa alegría e gratitude a Deus e á Santísima Virxe, celebrouse no cinco continentes, por vez primeira, a conmemoración litúrxica do beato Álvaro del Portillo. E dentro de poucas semanas reunirámonos con moitísimas persoas no mundo enteiro pola festa de san Xosemaría. Transcorreron corenta anos desde aquel 26 de xuño de 1975, cando o noso Fundador foi chamado por Deus a gozar da súa gloria. Cantos bens alcanzounos, desde entón! Ademais, cumpríronse as súas palabras: ***desde o ceo axudareivos máis.***

Entre os bens conseguidos desexo determe nunha realidade xurdida

desde o principio no Opus Dei e que, agora, cae sobre a alma de cada unha e de cada un: transmitir o ambiente de fogar desta **pequena familia**, moi numerosa no seo da Igrexa. Rezar máis no ano mariano pola institución familiar, convídanos a considerar algúns dos seus trazos propios, que brillan como reflexo do ambiente da Santa Casa de Xesús, María e Xosé, pois **a esa familia pertencemos**, como afirmaba o noso amadísimo Pai, ao pensar nos Centros da Obra e en todos os fogares cristiáns.

O Señor escolleunos para que levemos o amor de Deus, o gozo de servir, e para que poñamos especial empeño en atoparlle entre as paredes do fogar de cada un ou do sitio de traballo; alí deberían saír dos nosos corazóns moitas accións de grazas, xornada a xornada. A necesidade de coidar os detalles materiais, ambientais, da casa, por amor a Deus e aos demais, compón

un auténtico diálogo contemplativo. Ao afinar neses pormenores edificamos a Igrexa, o Opus Dei e o propio fogar.

O camiñar terreo de san Xosemaría está cheo do seu amoroso ensinar que habemos de difundir constantemente o aire santo da casa de Nazaret. Situémonos nos diversos momentos da resposta do noso Pai. Deus quixo que aprendese esas primeiras leccións de vida cristiá, de preocupación por servir con alegría aos demais, na convivencia cos seus pais e irmáns. Foron os Avós [*n.b. pais de san Xosemaría, Dores Albás e Xosé Escrivá*] os primeiros que lle ensinaron o modo cristián de comportarse, base moi importante para que se desenvolva armónicamente e sen estridencias a personalidade humana e cristiá dos nenos, adolescentes e novos.

Ao inspirarlle Deus o Opus Dei, o noso Pai atendía todo. Logo, na primeira Residencia de Ferraz, coa axuda duns poucos fillos seus naqueles primeiros lustros, traballou para crear un gozoso clima de fogar no medio da máis absoluta carencia de medios; e soñaba na universalidade da Obra, co mesmo ton familiar que habemos de asentir en todos os sitios.

Máis tarde, durante a construción da sede central do Opus Dei, co empuxe de don Álvaro, afirmaba que eses muros *parecen de pedra e son de amor*; porque tan abundante foi a oración, o sacrificio, o traballo, o interese para acabar ben os edificios, pensando tamén nas persoas que haberían de vir nos anos futuros. O seu exemplo e a súa palabra neste tema foron a mellor escola para todos, e de modo especial para as mulleres da Obra que se ocuparían

co tempo da Administración dos Centros.

O noso Pai aludía á gran importancia social das tarefas domésticas, como factor de notable transcendencia para o labor apostólica do Opus Dei. ***Iríansenos abaixo todos os apostolados, se as fillas miñas non levasen a Administración desa maneira científica, con ese sentido sobrenatural, con esa alegría, con ese empeño de artistas, que saben que serven a Deus, e que Deus a mira encantado, namorado delas***^[1]. Tamén vai a nosa gratitude á Avoa e a Tía Carmen [*n.b. irmá de san Xosemaría*], pois a súa colaboración foi decisiva á hora de axudar ás primeiras mulleres do Opus Dei. De alí, como dunha faísca que o acende todo, este modo de facer contaxiouse a milleiros e milleiros de fogares no cinco continentes.

Atrévome a afirmar que, nunha boa parte, a triste crise que padece agora a sociedade afunde as súas raíces no descoido do fogar. Se o pai, a nai, os fillos, ocupásense con maior atención da casa, responsabilizándose con alegría dos diversos quefaceres, incrementaríaase a calidade humana; propagaríaase a caridade sincera que Cristo veu a traernos, e evitaríanse moitas causas de conflitos.

Nesta colaboración, ninguén ha de considerarse dispensado: a todos incumbe este empeño. Os pais de familia, aínda que teñan moitas ocupacións profesionais, tense que responsabilizar tamén deste aspecto, que tanto sostén aos seus. ***Que non esquezan*** -escribiu san Xosemaría- ***que o segredo da felicidade conxugal está no cotián, non en ilusións. Está en atopar a ledicia agochada que dá a chegada ao fogar; no trato cariñoso cos fillos; no traballo de todos os días, no***

que colabora a familia enteira; no bo humor ante as dificultades, que hai que afrontar con deportividade; no aproveitamento tamén de todos os adiantos que nos proporciona a civilización, para facer a casa agradable, a vida máis sinxela, a formación máis eficaz[2].

Os fillos e as fillas, cando van crecendo en idade, tamén han de tomarse en serio o seu servizo á casa. Deste xeito, **aprenden a ocuparse da súa familia, maduran ao compartir os seus sacrificios, crecen no aprecio dos seus dons**[3]. Por outra banda, **a fraternidade en familia resplandece de forma especial cando vemos a consideración, a paciencia, o afecto co que se rodea ao hermanito ou á hermanita máis débil, enfermo ou que ten algunha discapacidade. Os irmáns e as irmás que fan isto son moitísimos en todo o mundo, e quizá non**

apreciamos o bastante a súa xenerosidade [4].

Non podo omitir que dou grazas a deus polo esmero que as miñas fillas e os meus fillos pon no coidado dos enfermos. De cada un depende saber transformar en oración os detalles materiais, que xa non son só materiais. Estar con Xesús, ver a Xesús nas persoas, nos que sofren, ha de converterse en "o natural", con continuidade, cunha forte ligazón - como dicía o noso Pai- entre o sobrenatural e o natural, en unidade de vida.

Non cejemos no desexo diario de ver en cada Centro, en cada fogar, unha prolongación da casa de Nazaret, apoio e sustento de miles e de millóns de almas; mesmo cando esteamos cansos. Quizá pode asaltarnos equivocadamente a idea: sempre o mesmo, Señor... E non se

trata do mesmo. É o de sempre, pero con máis amor.

Confiemos ao Señor: Xesús, sen ti non podemos nin queremos gastar os nosos días; nada máis lonxe de nós que desentonar do teu trinta anos en Nazaret; tampouco dos traballos do noso Pai levando a Administración da primeira Residencia; hanos de urxir o afán de atribuír categoría sobrenatural e humana a esa dedicación, a cada unha das tarefas que a compoñen.

O ben que podemos transmitir ás persoas, até co que aparentemente parece indiferente, é moi grande. Primeiro, porque hora tras hora o Señor áchase moi próximo: vai connosco e nós habemos de ir con El. E ademais non esquezamos que a perfección con que desenvolvamos as incumbencias deses servizos cotiáns, inflúe na Igrexa e na Obra,

agora e no futuro, pola Comuñón dos santos.

Trasladémonos con gozo e con frecuencia a Nazaret, ao lugar no que residiron Xesús, María e Xosé. Entre esas paredes, nas amizades coa xente daquela aldea, nas conversacións, un lazo fortísimo unía o ceo e a terra; o mesmo que habemos de crear onde habitemos ou traballemos. Todo ha de impulsarnos a un diálogo intenso co Señor, e a colaborar -con cada tarefa- a que as demais persoas avancen con gozo e paz polas sendas da existencia ordinaria.

Non son poucos os homes e mulleres que ao contemplar o traballo da Administración, ou a paz que reina habitualmente nos fogares dos fieis da Obra, pensan, e así o din: aquí está Deus. Nada máis real.

Manteñamos sempre esperta a conciencia de que Deus conta coa nosa responsabilidade renovada,

tamén nos momentos en que estamos un pouco secos ou até esgotados. Repitamos entón: Señor, ofrézoche este cansazo, porque quero apoiarme máis en ti e servir mellor aos demais.

Xesús, María e Xosé sabían aproveitar as súas diversas ocupacións, até as máis pequenas, cun amor que achegaba sabor de fogar amable, alegre, a aquelas pobres habitacións nas que residían; pobres, pero ricas pola intensidade de contido sobrenatural e humano do tres. Así habemos de proceder nós, con sentido de responsabilidade, e as vinte e catro horas do día, ben debulladas na presenza de Deus, achegarán a terra ao ceo e traerán o ceo á terra.

Non me deteño en lembrarvos as outras festas do mes de xuño: o Corpus Christi, o Sacro Corazón de Xesús, o Inmaculado Corazón de María... Ide preparándoas ben

unidos a san Xosemaría.

Continuemos rezando polo Papa e os seus colaboradores; a próxima solemnidade de san Pedro e san Pablo ofrécenos un bo momento para intensificar esta oración. E camiñade ben unidos ás miñas intencións; eu - coa axuda de Deus- marchó á vosa beira.

Con gran xúbilo aludo agora aos días da pasada ordenación sacerdotal: foron xornadas de intensa unidade, e todos os participantes manifestaban unanimemente, con outras palabras: *quam bonum et quam iucúndum habitáre fratres in unum!*[5], é dicir, que estupendo é facer familia!

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de xuño de 2015.

---

[1] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 25-V-1974.

[2] San Xosemaría, *Conversacións*, n. 91.

[3] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 11-II-2015.

[4] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 18-II-2015.

[5] *Sal* 132 [133] 1.